

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 lipca 2013 r.

Sąd Okręgowy w Zamościu II Wydział Karny w składzie :

Przewodniczący: SSO Grażyna Gorzko

Sędziowie: SO Urszula Zwolak (spr.)

SO Andrzej Sak

Protokolant: st.sekr.sąd. Krystyna Duras

przy udziale Prokuratora Prok. Okręg. Roberta Gąski

po rozpoznaniu w dniu 9 lipca 2013 roku

sprawy **B. M.**

oskarżonej z art.177§1 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Zamościu

z dnia 18 kwietnia 2013 r. sygn. akt II K 771/12

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną ;

II. wydatkami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa.

/-/ Na oryginale właściwe podpisy.

Sygn. akt II Ka 507/13

UZASADNIENIE

Uzasadnienie faktyczne:

Prokurator Rejonowy w Zamościu oskarżył **B. M.** o to, że:

w dniu 9 maja 2012 roku w Z. woj. (...), nieumyślnie naruszyła zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, iż kierując samochodem osobowym marki O. (...) o nr rej. (...) nie zachowała należytej ostrożności, w wyniku czego potrąciła prawidłowo przechodzące przez jezdnię piesze K. H. i J. B., na skutek czego nieumyślnie spowodowała u K. H. obrażenia ciała w postaci złamania kłykcia bocznego kości piszczelowej lewej, złamanie głowy kości strzałkowej lewej, które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządu ruchu i rozstrój zdrowia na okres powyżej siedmiu dni i u J. B. obrażenia ciała w postaci złamania kłykcia bocznego kości piszczelowej lewej bez przemieszczenia, które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządu ruchu i rozstrój zdrowia na okres powyżej siedmiu dni

tj. o czyn z art. 177 § 1 k.k..

Sąd Rejonowy w Zamościu wyrokiem z dnia 18 kwietnia 2013 roku wydanym w sprawie IIK 771/12 na podstawie art. 66 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 67 § 1 k.k. postępowanie karne przeciwko **B. M.** po przyjęciu następującego opisu czynu:

w dniu 9 maja 2012 roku w Z. woj. (...), kierując po drodze publicznej samochodem osobowym marki O. (...) o nr rej. (...) umyślnie naruszyła zasady szczególnej ostrożności oraz ustąpienia pierwszeństwa pieszym znajdującym się na oznakowanym przejściu dla pieszych, na skutek czego kierowanym przez siebie pojazdem potrafiła przechodzące przez to przejście K. H. i J. B., powodując u pierwszej z nich obrażenia ciała w postaci złamania kłykcia bocznego kości piszczelowej lewej, złamanie głowy kości strzałkowej lewej, zaś u J. B. złamania kłykcia bocznego kości piszczelowej lewej – skutkujące naruszeniem czynności ich narządów ruchu na okres powyżej 7 dni, tj. czynu wyczerpującego dyspozycje art. 177 § 1 k.k. – warunkowo umarza na okres próby wynoszący 2 lata;

na podstawie art. 49 § 1 k.k. w zw. z art. 39 pkt 7 k.k. w zw. z art. 67 § 3 k.k. orzekł od B. M. na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 2000 złotych;

zasądził od oskarżonej B. M. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 220 złotych tytułem kosztów sądowych.

Apelację od tego wyroku wywiódł Prokurator Rejonowy w Zamościu.

Na podstawie art. 425 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 444 k.p.k. zaskarżył wyrok w całości na niekorzyść oskarżonej, zaś na podstawie art. 427 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. wyrokowi temu zarzucił:

1). błąd w ustaleniach faktycznych, mający wpływ na treść orzeczenia, a polegający na przyjęciu, iż stopień społecznej szkodliwości jej czynu nie są znaczne, a jego postawa, właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegała porządku prawnego, w sytuacji gdy prawidłowa ocena okoliczności niniejszej sprawy oraz ocena zachowania oskarżonej, prowadzi do wniosku przeciwnego;

2). niesłuszne niezastosowanie wobec oskarżonej środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 2 lat, w sytuacji, gdy prawidłowa ocena stopnia społecznej szkodliwości czynu, sposób jego popełnienia, a także cele zapobiegawcze i wychowawcze, które orzeczona kara ma osiągnąć w stosunku do oskarżonej oraz potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa przemawiają za jego orzeczeniem.

Podnosząc te zarzuty skarżący, na zasadzie art. 437 § 1 i 2 k.p.k. wnosił o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Uzasadnienie prawne:

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja prokuratora jest niezasadna i to w stopniu oczywistym, bo kompleksowa analiza zgromadzonego materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że ustalenia faktyczne, jakie na jego podstawie poczynił Sąd Rejonowy, są prawdziwe i oparte na zgromadzonych w sprawie dowodach. Sąd ten nie dopuścił się obrazy przepisów postępowania, ani nie popełnił błędu w ustaleniach faktycznych, przeprowadził niezbędne dla prawidłowego wyrokowania dowody i tak zgromadzony materiał ocenił w sposób wszechstronny oraz pozbawiony błędów natury faktycznej, czy też logicznej. Apelacja jest niezasadna również z tego powodu, że jako podstawę prawną jej treści wskazane zostały art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k., jednak lektura zarzutów nie wskazuje, jakie mianowicie przepisy proceduralne zostały przez Sąd w ocenie skarżącego naruszone, gdyż oba te zarzuty skłaniają się w kierunku zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych. Tymczasem:

Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych nie może sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu, a powinien wykazywać, że oceny i wnioski wyprowadzone przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego nie odpowiadają wymogom logicznego rozumowania. Możliwość przedstawienia ustaleniom sądu odmiennego poglądu nie może prowadzić do wniosku o dokonaniu przez sąd błędu w ustaleniach faktycznych. (uchwała SN z dnia 10 maja 2007 roku, SNO 24/07, opubl. LEX nr 568916).

Apelacja prokuratora stanowi jedynie polemikę z prawidłowymi ustaleniami, przy czym jak podkreśla w uzasadnieniu apelacji prokurator, nie kwestionuje on samych ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd, a jedynie wnioski z tego stanu faktycznego wyciągnięte, gdyż nie dopatruje się podstaw do warunkowego umorzenia postępowania. Tymczasem Sąd Rejonowy po dokonaniu na podstawie kompleksowej oceny zgromadzonych dowodów, prawidłowych ustaleń faktycznych w zakresie stanu faktycznego, przeprowadził również prawidłową analizę istnienia w stosunku do oskarżonej, przesłanek pozwalających na podjęcie decyzji o warunkowym umorzeniu postępowania karnego. Swoje stanowisko Sąd logicznie i przekonująco uzasadnił, przedstawiając, iż kierował się wiedzą, doświadczeniem życiowym i logicznym rozumowaniem nie tylko przy ustalaniu stanu faktycznego, ale również przy decydowaniu o warunkowym umorzeniu postępowania. Podjęcie decyzji o zastosowaniu warunkowego umorzenia postępowania wobec sprawcy przestępstwa musi być poprzedzone dokonaniem prawidłowych ustaleń faktycznych w zakresie stanu faktycznego. Ustaleń stanu faktycznego skarżący nie kwestionuje, zatem:

Podjęcie przez sąd prawidłowej decyzji w zakresie warunkowego umorzenia postępowania wymaga, aby stan faktyczny sprawy nie budził żadnych wątpliwości w świetle zebranego materiału dowodowego i dokonanej przez sąd jego oceny. To właśnie na podstawie tych dowodów sąd ustala sprawstwo oskarżonego, stopień jego zawinienia i społecznej szkodliwości czynu, a więc okoliczności, które implikują inną przesłankę warunkowego umorzenia postępowania, a mianowicie wymóg, by okoliczności popełnienia czynu nie budziły wątpliwości. (wyrok SN z dnia 20 października 2011 r., IIIKK 159/11, LEX nr 1101665).

Skoro prokurator w apelacji nie kwestionuje ustaleń w zakresie stanu faktycznego, brak jest logicznych podstaw do przyjęcia, że zarzut 1). jego apelacji jest zasadny. Ponadto jak wskazano powyżej ustalenia Sądu Rejonowego w zakresie ustalenia istnienia przesłanek warunkowego umorzenia postępowania karnego wobec oskarżonej zostały dokonane prawidłowo i Sąd Okręgowy je podziela.

Przechodząc do zarzutu 2). apelacji również należy stwierdzić, że jest on chybiony, bowiem:

Zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych w sytuacji, w której postępowanie karne zostaje warunkowo umorzone, pozostaje fakultatywny. Przepis art. 67 § 3 in fine k.k. jest bowiem w zakresie orzekania tego środka karnego przepisem szczególnym w stosunku do art. 42 § 2 k.k. i wyłącza stosowanie tego ostatniego w zakresie przez siebie objętym, a więc przy warunkowym umorzeniu postępowania. (postanowienie SN z dnia 29 stycznia 2002 r., IKZP 33/01, OSNKW 2002/3-4/15).

Zastosowane w stosunku do oskarżonej obowiązki stanowiące swego rodzaju dolegliwość, należy oceniać całościowo, stosując odpowiednio miarę dolegliwości karnej w przypadkach skazania. Ta miara nakazuje oceniać nałożone na oskarżoną obowiązki kompleksowo (maksymalny okres próby, wysoka kwota świadczenia), a skoro Sąd Rejonowy uznał, że cele wychowawcze i zapobiegawcze wobec oskarżonej odniesie obowiązek zapłaty świadczenia pieniężnego w kwocie 2000 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej, a swoją decyzję w tym zakresie Sąd meriti prawidłowo uzasadnił, to pozostaje się z nim zgodzić. Naruszenie zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym przez oskarżoną nie było rażące, a zachowanie się oskarżonej po dokonaniu czynu świadczy, że zasady współżycia społecznego ma ona wdrożone prawidłowo i nie ma potrzeby dodatkowymi obowiązkami jej to uświadamiać. Sąd Rejonowy nie orzekł zakazu prowadzenia pojazdów wobec oskarżonej co w pisemnych motywach uzasadnił, a orzeczenie to było fakultatywne.

Orzeczenie o wydatkach postępowania odwoławczego znajduje uzasadnienie w treści art. 636 § 1 k.p.k..

/-/ Na oryginale właściwe podpisy.